

“मीठे बच्चे- उठ्दा बस्दा बुद्धिमा ज्ञानको मन्थन भइरहेमा अपार खुशीमा रहनेछौ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई कसको सङ्गतदेखि एकदम धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ ?

उत्तर:- जसको बुद्धिमा बाबाको याद टिक्दैन, बुद्धि यता-उता भड्किइरहन्छ, उनीहरूको सङ्गतबाट तिमीले सम्हाल गर्नु पर्छ । उनीहरूको अंगमा अंगले पनि नछुओस् किनकि यादमा नरहनेले वायुमण्डललाई खराब गर्छन् ।

प्रश्न:- मानिसहरूलाई पश्चात्ताप कहिले हुन्छ ?

उत्तर:- जब उनीहरूलाई थाहा हुन्छ पढाउनेवाला स्वयम् भगवान् हुनुहुन्छ, त्यसपछि उनीहरूको मुख फिका हुन्छ अनि पश्चात्ताप गर्नेछन्- हामीले लापरवाही गर्‍यौं, पढाइ पढेनौं ।

ओम् शान्ति । अब रूहानी यात्रालाई त बच्चाहरूले राम्ररी जानेका छन् । कुनै पनि हठयोगको यात्रा हुँदैन । यो हो याद । यादको लागि कुनै पनि कष्टको कुरा छैन । बाबालाई याद गर्नु- यसमा कुनै कष्ट छैन । यो क्लास हो, त्यसैले लाइनबद्ध बस्नुपर्छ । तिमी बाबाको बच्चा बनेका छौ, बच्चाहरूको पालना भइरहेको छ । कुनचाहिँ पालना ? अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको खजाना मिलिरहेको छ । बाबालाई याद गर्नमा कुनै कष्ट हुँदैन । केवल मायाले बुद्धिको योग तोडिदिन्छ । ठीक छ, जसरी पनि बस्न सक्छौ, यसमा यादको कुनै सम्बन्ध छैन । धेरै बच्चाहरू हठयोगसँग ३-४ घण्टा बस्छन् । सारा रात पनि बस्छन् । पहिले तिम्रो त थियो भट्टी, त्यो कुरा अलग्गै थियो, वहाँ तिम्रो कुनै धन्दा थिएन, त्यसैले यो सिकाइन्थ्यो । अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी गृहस्थ व्यवहारमा बस । ठीक छ, घरधन्दा पनि गर । जे कामकाज गर्दा पनि बाबालाई याद गर्नु छ । यस्तो पनि होइन, अहिले निरन्तर तिमी याद गर्न सक्छौ । सक्दैनौ । यस अवस्था बन्नमा समय लाग्छ । अहिले निरन्तर याद टिकोस्, फेरि त कर्मातीत अवस्था हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, ड्रामाको योजना अनुसार, अब बाँकी थोरै समय छ । सारा हिसाब पनि बुद्धिमा रहन्छ । भन्ने गर्छन्- क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले भारत नै थियो । त्यसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो । अहिले त्यो २ हजार वर्ष पूरा भयो, ५००० वर्षको हिसाब हुन्छ ।

देख्नेछौ- तिम्रो नाम सारा बेलायतबाट नै निस्कनेछ, किनकि उनीहरूको बुद्धि फेरि पनि भारतवासीहरूको भन्दा तीक्ष्ण छ । उनीहरूले भारतसँग शान्ति पनि माग्छन् । यिनीहरूले नै लाखौं वर्ष भनेर अनि सर्वव्यापीको ज्ञान दिएर बुद्धि बिगारिदिएका हुन् । तमोप्रधान बनेका छन् । उनीहरू यति तमोप्रधान बनेका छैनन्, उनीहरूको बुद्धि त धेरै तीक्ष्ण छ । यहाँबाट उनीहरूले धेरै सिक्नेछन् । उनीहरूको जब आवाज निस्कनेछ, तब भारतवासीहरू ब्यूँझिनेछन् किनकि एकदम घोर निद्रामा सुतेका छन् । उनीहरू हल्का निद्रामा सुतेका छन् । उनीहरूद्वारा आवाज राम्रो निस्कनेछ, बेलायतबाट आएका पनि थिए, कसैले हामीलाई बताओस्- शान्ति कसरी हुन सक्छ ? किनकि बाबा पनि भारतमा नै आउनुहुन्छ नि । यो कुरा त तिमी बच्चाहरूले नै बताउन सक्छौ- दुनियाँमा फेरि त्यो शान्ति कहिले र कसरी हुनेछ ? तिमी बच्चाहरूले त जानेका छौ- वास्तवमा स्वर्ग अथवा हेवन थियो । नयाँ दुनियाँमा यहाँ स्वर्ग थियो । यो अरू कसैले पनि जान्दैनन् । मानिसहरूको बुद्धिमा ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा नै बसेको छ, अनि कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनिदिएका छन् । सबैभन्दा धेरै पत्थरबुद्धि यी भारतवासी नै बनेका छन् । यो गीता शास्त्र आदि सबै हुन् भक्ति मार्गका । फेरि पनि यो सबै यसरी नै बन्नेछन् । ड्रामालाई जानेर पनि बाबा पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- विनाश अवश्य हुनेछ । बाबा आउनुभएको हो नै नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न । यो त खुशीको कुरा हो नि । जब कुनै ठूलो परीक्षा पास गर्छन् भने भित्र खुशी हुन्छ नि । हामी यो सबै पास गरेर यस्तो (देवता) बन्नेछौं । सारा आधार पढाइमा छ ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- वास्तवमा बाबाले हामीलाई पढाएर यस्तो बनाउनुहुन्छ । वास्तवमा स्वर्ग थियो । मानिसहरू त विचारा बिल्कुलै अलमलिएका छन् । बेहदका बाबाको पासमा जुन ज्ञान छ त्यो तिमी बच्चाहरूलाई दिइरहनुभएको छ । बाबाको तिमीले महिमा गर्छौ- बाबा ज्ञानका सागर (नलेजफुल) हुनुहुन्छ, फेरि सुखका सागर (ब्लिसफुल) पनि हुनुहुन्छ, खजाना पनि उहाँको पासमा भरिपूर्ण (फुल) छ । तिमीलाई यति साहुकार कसले बनाउँछ ? यहाँ तिमी किन आएका हो ? वर्सा प्राप्त गर्न । यदि कसैको तन्दुरुस्ती राम्रो छ तर धन छैन भने धन विना के हुनेछ ? वैकुण्ठमा त तिम्रो पासमा धन रहन्छ । यहाँ जो जो साहुकार छन्, उनलाई नशा रहन्छ- हाम्रो पासमा यति धन छ, यो यो कारखाना आदि छन् । शरीर छोड्यो, खलास । तिमी त जान्दछौ- हामीलाई बाबाले २१ जन्मको लागि यति खजाना

दिनुहुन्छ । बाबा स्वयम् त खजानाको मालिक बन्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई मालिक बनाउनुहुन्छ । यो पनि तिमी जान्दछौ— विश्वमा शान्ति त भगवान् बाबा बाहेक अरु कसैले स्थापना गर्न सक्दैन । सबैभन्दा फस्टक्लास चित्र हो— यो त्रिमूर्ति, गोलाको । यस चक्रमा नै सारा ज्ञान भरिएको छ । तिम्रो यस्तो कुनै अद्भुत चीज भएमा नै उनले बुझ्नेछन्— अवश्य कुनै यस्तो रहस्य छ । कोही कोही बच्चाहरूले साना-साना खेलौना बनाउँछन्, त्यो बाबालाई राम्रो लादैन । बाबा त भन्नुहुन्छ— ठूलो चित्र लगाऊ, जसलाई टाढैबाट कसैले पढेर बुझ्न सकोस् । मानिसहरूले ध्यान ठूलो चीजमा दिन्छन् । यसमा स्पष्ट देखाइएको छ, त्यसतर्फ छ कलियुग, यसतर्फ छ सत्ययुग । ठूलो-ठूलो चित्र भएमा मानिसहरूको ध्यान खिच्नेछ । टुरिस्टहरूले पनि हेर्नेछन्, उनले पनि राम्रोसँग बुझ्नेछन् । उनले पनि जान्दछन्— क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिले स्वर्ग थियो । अरूले त यसरी जान्दैनन् । ५ हजार वर्षको हिसाब तिमीले स्पष्ट गरेर सम्झाउँछौ, त्यसैले यति ठूलो बनाउनुपर्छ, जसले गर्दा टाढैबाट देख्न सकियोस्, अक्षर पनि पढ्न सकियोस्, साच्चै नै दुनियाँको अन्त्य हुँदैछ । बमहरू त तयार हुँदै जान्छन् । प्राकृतिक प्रकोप पनि हुनेछ । तिमीले विनाशको नाम सुनेर भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ । तर ज्ञान नै छैन भने खुशी पनि हुन सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित सबै थोक छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ, आफ्नो आत्माको योग म पितासँग लगाऊ । यो हो मेहनतको कुरा । पावन बनेर नै पावन दुनियाँमा आउनु छ । तिमीले बुझेका छौ— हामी नै बादशाही लिन्छौं, फेरि गुमाउँछौं । यो त धेरै सहज छ । उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा भित्र टप्किनुपर्छ, जसरी बाबाको पासमा ज्ञान छ नि । बाबा आउनुभएको हो नै पढाएर देवता बनाउन । त्यसैले यति अथाह खुशी बच्चाहरूलाई रहनुपर्छ नि । आफैँसँग सोध— यति अथाह खुशी छ ? बाबालाई यति याद गर्छु ? चक्रको पनि सारा ज्ञान बुद्धिमा छ, त्यसैले यति खुशी रहनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, बिल्कुल खुशीमा रहने गर । तिमीलाई पढाउनेवाला हेर को हुनुहुन्छ ! जब सबैलाई थाहा हुनेछ, त्यसपछि सबैको मुख फिका हुन्छ । तर उनीहरूले बुझ्न अझ केही समय बाँकी छ । अहिले देवता धर्मको यति संख्या (सदस्य) त बनेको छैन । सारा राजाई स्थापना भएको छैन । कति धेरै मानिसहरूलाई बाबाको सन्देश दिनु छ ! बेहदका बाबाले फेरि हामीलाई स्वर्गको बादशाही दिइरहनुभएको छ । तपाईंहरूले पनि उहाँ बाबालाई याद गर्नुहोस् । बेहदका बाबाले त अवश्य बेहदको सुख दिनुहुन्छ नि । बच्चाहरूको मनमा त अथाह ज्ञानको खुशी हुनुपर्छ । जति बाबालाई याद गर्छौं, त्यति आत्मा पवित्र बन्दै जानेछ ।

ड्रामाको प्लान अनुसार, तिमी बच्चाहरूले जति सेवा गरेर प्रजा बनाउँछौ, जति जसको कल्याण हुन्छ, त्यति उनीहरूको फेरि आशीर्वाद पनि मिल्छ । गरिबहरूको सेवा गर्छौं । निमन्त्रण दिइरहन्छौ । रेलमा पनि तिमीले सेवा गर्न सक्छौ । यति सानो ब्याजमा नै कति ज्ञान भरिएको छ । सारा पढाइको सार यसमा छ । ब्याज त राम्रा-राम्रा धेरै बनाउनुपर्छ, जुन कसैलाई सौगात पनि दिन सकियोस् । जो कोहीलाई पनि सम्झाउन त धेरै सहज छ । केवल शिवबाबालाई याद गरौं । शिवबाबासँग नै वर्सा मिल्छ, त्यसैले बाबा र बाबाको वर्सा स्वर्गको बादशाही, कृष्णपुरीलाई याद गरौं । मनुष्यको मतले त कति अल्मल्याउँछ छ । केही पनि बुझ्दैनन् । विकारका लागि कति हैरान गर्छन् । कामको पछि कति मर्छन् । कुनै कुरा नै बुझ्दैनन् । सबैको बुद्धि बिल्कुल खत्म भएको छ, बाबालाई जान्दै जान्दैनन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । सबैको बौद्धिकता खत्म भएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमी पवित्र बन्यौ भने यस्तै स्वर्गको मालिक बन्दछौ, तर बुझ्दैनन् । आत्माको तागत सारा निस्किसकेको छ । कति सम्झाउँछु, फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नु र गराउनुपर्छ । पुरुषार्थमा थाक्नु हुँदैन । निराश (हर्टफेल) पनि हुनु हुँदैन । यति मेहनत गरे, भाषणबाट एकजना पनि निकलेन । तर तिमीले जुन सुनायौ, त्यसलाई जस-जसले सुने, उनीहरूमा छाप त लाग्यो । पछि गएर अवश्य सबैले मान्नेछन् । तिमी बी.के. को अथाह महिमा हुनेछ । तर चालचलन (एक्टिभिटी) देख्दा मानौं एकदम बेसमझ लाग्छ । कुनै आदर नै छैन, पूरा पहिचान छैन । बुद्धि बाहिर भड्किइरहन्छ । बाबाको याद गरेमा मदत पनि मिल्छ । बाबालाई याद गर्दै न अर्थात् ऊ पतित हो । तिमी पावन बन्छौ । जसले बाबालाई याद गर्दै न उसको बुद्धि अवश्य कहाँ न कहाँ भड्किइरहन्छ । त्यसैले उनको साथ अंग-अंगसँग छुनु हुँदैन किनकि यादमा नरहने भएकाले उसले वायुमण्डललाई खराब गरिदिन्छ । पवित्र र अपवित्र दुवै सँगै हुन सक्दैनन् । त्यसैले बाबा पुरानो सृष्टिलाई खलास गरिदिनुहुन्छ । दिन-प्रतिदिन कायदा कडा हुँदै जानेछ । बाबालाई याद गर्दै न भने फाइदाको बदला अभै नोक्सान गर्छन् । पवित्रताको सारा आधार यादमा छ । एकै ठाउँमा बस्नुपर्दैन । यहाँ एकसाथ बस्नुभन्दा त अलग-अलग पहाडीमा गएर बस्नु, त्यो राम्रो हो । जसले याद गर्दैनन्, ती हुन् पतित । उनको त संगत पनि गर्नुहुँदैन । चलनबाट पनि थाहा हुन्छ । याद विना त पावन बन्न सकिदैन । हरेकको

शिरमाथि पापको बोझ धेरै छ— जन्म-जन्मान्तरको । त्यो, यादको यात्रा विना कसरी निस्कियोस् । ऊ मानौं पतित नै हो ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूका लागि सारा पतित दुनियाँ खलास गरिदिन्छु । उनीहरूको संगत पनि नगर । तर कसको साथ संगत गर्नुपर्छ, यति पनि बुद्धि छैन । तिम्रो प्यार पावनको पावनको साथमा हुनुपर्छ । यो पनि बुद्धि हुनुपर्छ नि ।

प्यारो बाबा र प्यारो राजधानी सिवाय अरू केही पनि याद नआओस् । यति सबै त्याग गर्नु कुनै साधारण कुरा (सानी माँको घर) होइन । बाबाको त बच्चाहरूसँग अथाह प्यार छ । प्यारा बच्चाहरू, पावन बन्थौ भने तिमी पावन दुनियाँको मालिक बन्नेछौ । मैले तिम्रो लागि पावन दुनियाँको स्थापना गरिरहेको छु । यस पतित दुनियाँलाई बिल्कुलै खलास गरिदिन्छु । यहाँ यस पतित दुनियाँमा हरेक चीजले तिमीलाई दुःख दिन्छ । आयु पनि कम हुँदै जान्छ । यसलाई भनिन्छ— कौडी (वर्थ नट ए पेनी) । कौडी र हीरामा फरक त हुन्छ नि । त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ । गायन पनि छ— सच तो बिठो नच । तिमी सत्ययुगमा खुशीमा डान्स गर्छौ । यहाँको कुनै पनि वस्तुसँग दिल लाग्नु हुँदैन । यिनलाई त देखेर पनि देख्नु छैन, आँखा खुल्ला भएर पनि मानौं निदाएका छौ, तर त्यो हिम्मत, त्यो अवस्था हुनुपर्छ । यो पुरानो दुनियाँ हुने नै छैन, यो त निश्चय छ । यति खुशीको पारा चढिरहनुपर्छ । चुट्की लगाउनुपर्छ— अरे, मैले शिवबाबालाई याद गरें भने विश्वको बादशाही मिलेछ । हठयोगसँग पनि बस्नु हुँदैन । खाँदा-पिउँदा, काम गर्दा बाबालाई याद गर । यो पनि जान्दछौ— राजधानी स्थापना भइरहेको छ । बाबाले कहाँ दासी बन भन्नुहुन्छ र । बाबा त भन्नुहुन्छ— पावन बन्ने पुरुषार्थ गर । बाबाले पावन बनाउने पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ, तिमी फेरि पतित बन्छौ, कति भुट, पाप गर्छौ । हमेसा शिवबाबालाई याद गरेमा पाप सबै स्वाहा हुनेछ । यो बाबाको यज्ञ हो नि । बडो ठूलो यज्ञ हो । उनीहरूले यज्ञ रचिदछन्— लाखौं रूपैया खर्च गर्छन् । यहाँ त तिमी जान्दछौ— सारा दुनियाँ यसमा स्वाहा भएर जानेछ । बाहिरबाट (विदेशबाट) आवाज हुनेछ, भारतमा पनि फैलिनेछ । एक त बाबाको साथमा बुद्धिको योग होस्, तब पाप काटिन्छ जसले गर्दा फेरि उँच पद पनि मिल्न सकोस् । बाबाको त कर्तव्य हो बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउनु । लौकिक पिताले त बच्चाहरूको सेवा गर्छन्, सेवा लिन्छन् पनि । यहाँ बाबाले त भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई २१ जन्मको वर्सा दिन्छु । त्यसैले यस्ता बाबालाई याद अवश्य गर्नु छ, जसबाट पाप काटियोस् । बाँकी पानीले कहाँ पाप काटिन्छ र । पानी त जहाँतहाँ छ । बेलायतमा पनि नदीहरू छन्, के यहाँका नदी पावन बनाउनेवाला, बेलायतका नदी पतित बनाउनेवाला हुन् ? मानिसहरूमा केही पनि समझ छैन । बाबालाई त दया लाग्छ नि । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, लापरवाही नगर । बाबाले यस्तो फूल बनाउनुहुन्छ, त्यसैले मेहनत गर्नुपर्छ नि । आफैँलाई दया गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यहाँको कुनै पनि वस्तुमा दिल लगाउनु छैन । देखेर पनि हेर्नु छैन । आँखा खुल्ला भएर पनि जसरी निद्राको नशा रहन्छ, त्यस्तै खुशीको नशा चढेको होस् ।
- २) सारा आधार पवित्रतामा छ, त्यसैले सम्हाल गर्नु छ, पतितको अंगसँग अंग नछोओस् । स्वीट बाबा र स्वीट राजधानी सिवाय अरू कोही याद नआओस् ।

वरदानः— बिमारीको भानमा रहनुको सट्टा खुशी-खुशीसँग हिसाब-किताब चुक्ता गर्नेवाला आत्म-अभिमानी भव तन त सबैको पुरानो हो नै । हरेकलाई कुनै न कुनै सानो ठूलो बिमारी छ । तर तनको प्रभाव यदि मनमा आयो भने डबल बिमार हुन्छौ, बिमारीको भानमा रहन्छौ । त्यसैले मनमा कुनै पनि बिमारीको संकल्प आउनुहुँदैन, तब भनिन्छ आत्म-अभिमानी । बिमारीदेखि आत्तिनु हुँदैन । अलिकति दवाईरूपी फल खाएर त्यसलाई बिदाइ दिइदेऊ । खुशी-खुशीले हिसाब-किताब चुक्ता गर ।

स्लोगनः— हर गुण, हर शक्तिको अनुभव गर्नु अर्थात् अनुभवीस्वरूप बन्नु ।